

→ obowiązkowy

adjectif | obowiązkowy - singulier, nominatif

1. Udział w szkoleniu jest obowiązkowy. 2. Piotr jest obowiązkowy,
nigdy nie zapomina o swoich zadaniach.

	I.poj.	I.mn.
nominatif	obowiązkowy	obowiązkowi/obowiązkowe
genitif	obowiązkowego	obowiązkowych
datif	obowiązkowemu	obowiązkowym
accusatif	obowiązkowego/obowiązkowy	obowiązkowych/obowiązkowe
instrumental	obowiązkowym	obowiązkowymi
locatif	obowiązkowym	obowiązkowych
vocatif	obowiązkowy	obowiązkowi/obowiązkowe

	I.poj.	I.mn.
nominatif	obowiązkowa	obowiązkowe
genitif	obowiązkowej	obowiązkowych
datif	obowiązkowej	obowiązkowym
accusatif	obowiązkową	obowiązkowe
instrumental	obowiązkową	obowiązkowymi
locatif	obowiązkowej	obowiązkowych
vocatif	obowiązkowa	obowiązkowe

	I.poj.	I.mn.
nominatif	obowiązkowe	obowiązkowe
genitif	obowiązkowego	obowiązkowych
datif	obowiązkowemu	obowiązkowym
accusatif	obowiązkowe	obowiązkowe
instrumental	obowiązkowym	obowiązkowymi
locatif	obowiązkowym	obowiązkowych
vocatif	obowiązkowe	obowiązkowe

